

En Emili Tarré i Tarré

per

LLUIS SOLER PUJOL

El dia 17 del darrer juliol va deixar aquest món per a passar a l'eternitat, En Emili Tarré i Tarré.

Ordenat i culte, estudiós i sadollat de bondat, amatent entusiasta de nostra terra, era un intel·ligent i acurat conreador de l'Història Natural, en quins estudis arribà a conquerir ben justificadament un lloc força distingit.

Fa uns 27 anys que sortosament va començar nostre rel·lació amb motiu de preparar-li el primer exemplar de la seva, després tant important, col·lecció. Fou aquest—ho recordo perfectament—un rossinyol, i ben present tinc encara com En Tarré no el volia pas pel sol fet de comptar amb una au dissecada, sinó que el que el guiava era la curiositat científica, el poguer-lo estudiar, tot establint comparacions amb altres espècies. En Tarré, força admirador de la bellesa i de la poesia—car ses inspirades composicions poètiques bé ho palesen—prou recordaria el cant meravellós del rossinyol que tant admirava, però ell tindria molt especialment en compte que aquell ocell, per les condicions de son bec, necessita per a llur alimentació d'una munió d'insectes, que amb afany cerca, deslliurant així a l'agricultura de nombrosos enemics i reportant-li en sa conseqüència, innumbrables beneficis. Aqueixa finalitat enlairada, patriòtica, resultant de son amor a la ciència i a la terra, fou una de les principals característiques de la tasca d'En Tarré, cristal·litzant principalment en sa notable i coneguda obra, «Els ocells més útils a l'agricultura de Catalunya», per mitjà de la qual destruí força prejudicis i demostrà palesament el valor de moltes espècies cegament perseguides per l'home. Així En

Tarré va tenir el gran encert d'especialitzar sos coneixements, donant-els-hi a l'ensem un caire profitós i pràctic.

Lo que més l'interessà fou, doncs, l'estudi dels ocells, al qui dedicà bona part de sa vida, i fruit del qual foren sos tan notables Col·lecció d'ocells de Catalunya i sa biblioteca d'ornitologia, llegats per a després de sa mort al Museu de Ciències Naturals, i a la Biblioteca de Catalunya, respectivament. No per això deixà de fer objecte de ses investigacions a moltes altres espècies, éssent molt digne de recordar-se com darrerament es consagrà a vindicar-ne algunes d'aqueixes, i com divulgà les característiques aptituds i condicions d'altres per mitjà de la col·lecció *Nostres bèsties*.

L'estudi, l'observació, i la visita als principals centres culturals, serviren an En Tarré per a donar-li la ferma i seriosa preparació que es manifesta clarament en sos nombrosos treballs. Visità les més importants ciutats de França, Anglaterra Itàlia i Suïssa, fixant-se detingudament en l'examen de les col·leccions contingudes en sos coneguts Museus. I no sols estudià la naturalesa dins d'aquests, sinó que la volgué contemplar vivent, dedicant-se, a l'efecte, a recórrer les principals encontrades de nostra terra, éssent també an aqueix fi un dels fundadors de nostre «Centre Excursionista de Catalunya».

La seva forta preparació l'interioritzà en el sí de les associacions científiques de nostra terra, principalment de nostra benlloguda INSTITUCIÓ CATALANA, de la que va ésser un dels primers socis, éssent per a mí un motiu de perdurable satisfacció l'haver-lo presentat a la mateixa. En Tarré en fou després President de nostra Societat, i tots recordem amb joia ses comunicacions i sos interessants treballs publicats en aquestes pàgines, i, entre altres, *Contribució a la Ornitologia de Catalunya*, *Nova espècie del gènere «Podiceps» Lath*, *Contribució a la morfologia ornitològica*, *Sobre el «Rubecula familiaris» Blyth*, *Contribució a l'història del «Canis familiaris» L.*, etc., etc. Era també membre de diverses corporacions nacionals i estrangeres.

Publicà ademés nombrosos llibres i fou col·laborador de *La Veu de Catalunya*, *La Pagesia*, *La Vanguardia*, *L'Art del Pagès*, *La Costa de Llevant*, etc., etc.

La delicadesa de sentiments i la seva peculiar bondat el decidiren a pendre part activa en les campanyes en prò del ocells, i dels animals en general. Així, fou President de la *Societat Protectora dels Animals i de les Plantes*, organitzant la campanya protectora dels ocells i, amb semblant fi, la *Lliga escolar*.

I per a posar terme an aquestes notes, crec oportú fer constar un detall que entenc no deixa d'ésser de força significació. L'Emili Tarré, que tant les sentia les joies de la natura, que segons ens digué un de sos allegats, feia viatges únicament per a fruir del cant dels ocells, no en tingué jamai en la seva llar cap, preferint privar-se de llurs cantúries que no pas reduir-lo a esclavatje dins d'una estreta gàbia, experimentant gran dolor al veure'n algú en aital forma, prova ben manifesta de la bondat de son cor i de les grans afeccions que en ell s'hi contenien, pels xamosos ocellets.

Serveixin aquestes mal traçades línies d'homenatge modestíssim a la memòria del bon patrici, del excel·lent mestre i estimadíssim amic, En Emili Tarré i Tarré (q. e. p. d.), quina recordança sia sempre per a nosaltres un ferm estímul per a treballar amb la constància, la fe i el zel en que ell ho va fer.

L'«*Gnophos stevenaria*» B. de l'Europa oriental, integrant de la fauna espanyola

per

IGNACI DE SAGARRA

Pel mes de març rebia una tramesa de lepidòpters per a determinar, recollits pel P. J. Boguñà, S. J., qui s'ha distingit ben aviat en l'exploració lepidopterològica del Moncayo, Veruela i Tortosa.

La majoria de les formes m'eren familiars per trobar-se pels nostres voltants, però n'advertirem d'altres que s'allunyaven dels tipus corrents i entre les quals em cridà l'atenció una *Boarminae* que m'era del tot desconeguda.

A l'arribar son torn, foren estudiats tots aquells lepidòpters restant la forma esmentada sense concretar sa filiació específica. De no